

WINTERCRIME

Ingrid Leungen

WINTER
CRIME

COZY CRIME ^ KABOOK

Eerste druk maart 2026

© 2026 Ingrid Leungen

© 2026 Kabook Cozy Crime

© 2026 imprint van Kabook Publishing

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslag: Istock

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabookpublishing.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Voor Marc

*Niet iedereen die ronddwaalt,
is verdwaald.*

- J.R.R. Tolkien

Proloog

Na haar optreden in de kerk, waarin ze haar solo had gezongen, voelde ze een onbedwingbare behoefte om naar buiten te gaan. De laatste klanken van haar stem leken nog door de gewelven van de kerk te zweven, maar in haar binnenste kolkte een spanning na als een storm die nog niet helemaal was gaan liggen. Haar hart bonsde luid in haar borst, niet vanwege de koelte van de stenen muren of de tocht die langs de banken trok, maar door de intense nervositeit die zich nog altijd als een warme gloed door haar hele lichaam verspreidde.

Elke keer als ze optrad voor een volle kerk overviel haar datzelfde gevoel: een opbouwende warmte die vanuit haar buik omhoogkroop, zich uitbreidde naar haar borst en zich vastzette in haar keel. Het was geen onprettig gevoel, eerder een geladen mengsel van opwinding, zenuwen, trots en een diepgeworteld verlangen om te laten zien waartoe ze in staat was. Om mensen te raken, te ontroeren.

Terwijl ze zich een weg baande richting de uitgang, glimlachte ze vluchtig naar enkele mensen die haar pad kruisten. Sommige staken hun hand naar haar uit, andere riepen haar na, hun gezichten stralend

van bewondering. Ze hoorde flarden van complimenten. Lof over haar prachtige stem, bewondering voor haar durf, ontroering over de zuiverheid van haar stem. En hoewel die woorden haar diep raakten, kon ze ze nu nog niet echt ontvangen.

Het was alsof de muren op haar afkwamen, de warmte van al die blikken benauwde haar. Ze moest naar buiten, even alleen zijn, weg van de drukte. Buitenlucht. Ruimte. Een moment om te ademen, om tot zichzelf te komen, om het overweldigende gevoel van het zingen voor een zaal vol mensen langzaam te laten bezinken. Pas daarna zou ze terugkeren, glimlachen, praten, bedanken. Nu nog even niet.

Toen ze met beide handen de zware, eeuwenoude houten deur van de kerk openduwde, kwam de kou als een plotselinge klap in haar gezicht. Alsof de nacht haar met open armen verwelkomde, maar op een kille, nietsontziende manier. De buitenwereld lag stil, haast betoverend. Alles was bedekt met een dikke, verse laag sneeuw.

Niet ver van de ingang brandde een kleine vuurkorf. Hij knetterde zachtjes, de vlammen dansten als schaduwen over de muren van het kerkgebouw. De geur van brandend hout vermengde zich met de ijle winterlucht.

De lucht was helder en sneed ijzig en scherp. Haar adem kwam in witte wolkjes uit haar mond, snel vervliegend in de winterlucht. De roodfluwelen jurk die ze speciaal voor deze avond had uitgekozen, voelde nu onaangenaam zwaar. De stof plakte klam tegen haar benen, gevangen door de opstekende

wind die met haar rok speelde. De adrenaline van haar optreden was nog lang niet verdwenen.

Langzaam liep ze naar de zijkant van de kerk, waar de dikke stenen muur wat beschutting bood tegen de snijdende wind. Daar bleef ze staan, haar rug tegen de koude stenen.

De wereld om haar heen verdween even. Geen muziek, geen mensen, geen stemmen die haar riepen. Alleen haar adem, de stilte van de sneeuw en haar gedachten die langzaam tot rust kwamen. Even was ze alleen. Hier, in deze korte stilte, voelde ze de avond pas echt.

Plotseling verstarde ze.

Een geluid.

Niet luid, en juist dat maakte het zo verontrustend. Een nauwelijks waarneembaar geritsel. Het klonk alsof iemand zijn best deed om niet gehoord te worden.

Ze hield haar adem in. Alles in haar lichaam spande zich aan, alsof haar zintuigen zich klaarmaakten voor iets wat nog komen moest. Haar ogen speurden de wit besneeuwde omgeving af.

Niets. Helemaal niets.

Toch wist ze het zeker.

Ze was niet alleen.

‘Hallo?’ fluisterde ze. Haar ademhaling haperde en haar keel trok zich samen.

Geen reactie. Alleen de dichte, winterse stilte. Zo stil dat zelfs haar eigen hartslag klonk als iets wat niet in deze wereld thuishoorde.

Het was niet de eerste keer dat dit beklemmende gevoel zich aan haar opdrong. Al eerder, tijdens ontmoetingen met Georges, op het schoolplein, of

gewoon in het dorp, had ze het gevoel: een vage aanwezigheid, als een schaduw die net buiten haar gezichtsveld bleef hangen.

Ze werd in de gaten gehouden. Niet op de manier waarop je je voelt als iemand vol bewondering naar je kijkt, maar... anders.

Kouder, dieper, donkerder.

Ze had het idee weggewuifd, zichzelf streng toegeproken. Het lag vast aan haar onzekerheid, of aan de vermoedheid die haar langzaam had ingehaald de afgelopen dagen.

Maar nu, buiten, onder de zwarte, donkere hemel, drong het zich opnieuw op. Heftiger. Dreigender.

Alsof het niet alleen een gevoel was, maar iets wat dichterbij was gekomen. Iets wat wachtte. Ze draaide zich langzaam om, haar adem zichtbaar in korte, nerveuze wolkjes. Iets in de lucht voelde verkeerd. Te stil. Te leeg. Alsof de nacht zijn adem inhield, net als zij.

Haar blik gleed langs de schaduwen tussen de bomen, over de hoek van de kerkmuur, langs het paadje dat richting het oude kerkhof leidde. Even dacht ze iets te zien. Een vage vorm. Te snel weg. Te donker om zeker te zijn.

Was ze zichzelf gek aan het maken of stond er daar echt iemand? Stil, net buiten haar zicht... te wachten?

Ze dacht aan Georges. Aan hoe het zou zijn geweest als hij hier nu naast haar had gestaan, vlakbij, dichtbij genoeg om haar hand vast te houden. O, als hij hier was geweest...

Hij had haar kunnen troosten met die doordringende, warme blik. Een blik die niet alleen zag wat er

aan de oppervlakte zat, maar die recht in haar ziel kon kijken. Die zeldzame kalmte die alleen hij leek te bezitten, een stille kracht die haar altijd het gevoel had gegeven dat alles op zijn plek zou vallen. Hij begreep haar zonder dat er woorden nodig waren. Altijd had hij haar dat diepe, veilige gevoel gegeven, een toevluchtsoord in een wereld die vaak onvoorspelbaar en kil was. Maar nu, hier, in deze verstilde, koude nacht, wist ze dat hij er niet zou zijn.

Niet nu.

Niet met al die mensen die haar omringden. Vreemden, kennissen, dorpsgenoten. Georges had haar duidelijk gemaakt dat hij afstand moest houden. Dat hij zichzelf niet mocht verraden. Zijn bewondering voor haar was te groot, zo intens dat het bijna pijn deed, en zijn verlangen te lastig om te verbergen.

Wat zij samen deelden was iets wat geen ander ooit volledig zou kunnen begrijpen. Het was niet zomaar liefde. Het was dieper dan dat. Ze waren voor elkaar bestemd.

Sommigen zouden zeggen dat ze nog maar zestien was. Dat ze eigenlijk nog een kind was, jong en onschuldig, nog met haar hele toekomst voor zich. Maar zo voelde het voor haar allerminst. Zeker niet als ze bij Georges was.

Aan zijn zijde voelde ze zich anders, alsof haar leeftijd ineens minder belangrijk was. Bij hem voelde ze zich ouder, volwassener. Niet langer een meisje dat onzeker door het leven ging, maar een jonge vrouw die haar eigen weg bewandelde. Bij hem voelde ze zich sterker, zekerder.

Binnenkort zou ze zeventien worden. Over precies twee maanden zou ze een stap dichterbij volwassen-

heid zijn. Ze telde de dagen stilletjes af, hopeno dat die nieuwe leeftijd ook iets zou veranderen aan hoe ze zich voelde. Misschien meer zekerheid zou bieden, meer vrijheid.

Ze zou willen beginnen aan het leven waar ze samen met Georges over droomde. Alle obstakels waar ze nu nog tegenaan liepen - de geheimhouding, de afstand, de schijn - zouden dan verdwijnen. Georges had haar beloofd dat hij alles zou regelen.

“Heb vertrouwen,” had hij gezegd.

“Vertrouwen in de toekomst, in ons. Ik moet eerst een paar dingen oplossen. Daarna zijn we samen. Voorgoed, mijn liefste.”

Ze herhaalde zijn woorden vaak in haar hoofd. Soms als een mantra. Soms als een gebed.

Het diepe geluid van de kerkklokken weerklonk door de stille nacht. Het luiden was duidelijk en aanhoudend, een uitnodiging die aankondigde dat de nachtmis elk moment zou beginnen. Het was tijd om terug te keren, terug naar binnen, terug naar de warmte die achter die zware deuren op haar wachtte. Naar de mensen die haar verwachtten.

Ze voelde de koude muur nog tegen haar rug, haar handen steunend op het ruwe steenwerk. Net toen ze zich wilde losduwen, haar voeten weer op de met sneeuw bedekte grond wilde zetten om terug te lopen naar de kerk, ving ze iets op. Een geluid. Subtiel, maar onmiskenbaar anders dan eerder.

Voetstappen.

Zacht, schuifelend, als iemand die zich niet wilde verraden, die zich zo geruisloos mogelijk voortbe-

woog. Haar hart sloeg sneller. Ze wilde zich om-
draaien.

Een beweging, zo snel dat ze het nauwelijks kon
volgen, maar genoeg om haar ademhaling te doen
haperen.

Voordat ze kon reageren, drukte er iets tegen haar
gezicht. Koud en vochtig. Een doek. Ruw materiaal,
nat van een vloeistof die meteen haar longen leek
binnen te branden. Het soort geur dat onmiddellijk
alarm sloeg in haar hersenen.

Ze wilde iets zeggen, gillen, zich losrukken. Haar
lichaam reageerde niet zoals ze wilde. Spieren
weigerden. Haar adem stokte. Het begon te tolleren in
haar hoofd.

Paniekerig sloeg ze om zich heen, zocht houvast,
probeerde zich uit de greep te worstelen, maar haar
benen werden ineens week, als touwtjes waar geen
kracht meer in zat. Alles om haar heen begon te
draaien, te trillen. Het licht van het vuur in de
vuurkorf werd vlekkerig. De randen van haar zicht
vervaagden, alsof iemand langzaam een gordijn over
haar ogen trok.

Ze hapte naar lucht, naar zuurstof, naar helderheid,
naar iets om haar bij bewustzijn te houden, maar het
was te laat.

Haar hand schoot uit naar de muur achter haar, op
zoek naar steun, naar iets dat haar overeind kon
houden, maar haar vingers grepen in het luchtledige.
Geen muur. Geen grond. Geen grip meer.

En toen gebeurde het onvermijdelijke. Haar knieën
knikten door. Haar lichaam zakte in elkaar. Terwijl
alles in haar hoofd suisde en haar zicht zwart werd,
gleed ze weg in het duister.

Een val in stilte.
En toen...
Niets.

Isabelle plofte neer op de bank in haar kleine, opgeruimde kamer. De muren, versierd met foto's van vrienden en familie, voelden ineens benauwend aan. Sophie, haar beste vriendin, stond in de deur-opening, met twee glazen frisdrank in haar hand.

'Isa,' begon Sophie, terwijl ze naar binnen liep, 'je ziet eruit alsof je met je gedachten heel ergens anders zit. Wat is er aan de hand?'

Isabelle zuchtte diep en liet haar blik over het plafond dwalen. 'Heb je nooit het gevoel dat je... gewoon... op de automatische piloot leeft?'

Sophie trok een wenkbrauw op, zette de glazen op de kleine salontafel en ging naast haar zitten. 'De automatische piloot? Wat bedoel je daarmee?'

'Nou...,' Isabelle draaide zich naar haar vriendin. 'Ik bedoel, alles in mijn leven voelt alsof het al besloten is. Werk is iedere dag hetzelfde, mijn ouders hebben mijn toekomst al uitgestippeld. Ze lijken al precies te weten wat ik moet doen. En ik... ik volg gewoon. Zonder erbij na te denken. Zonder iets te doen wat ik zelf graag wil.'

‘Maar...’ zei Sophie langzaam, ‘is dat niet gewoon hoe het gaat? Je doet wat je moet doen. En daarna kijk je wel verder.’

Isabelle schudde haar hoofd. ‘Dat is het nou juist. Ik doe alles wat er van me verwacht wordt. En ik ben goed in wat ik doe, begrijp me niet verkeerd. Maar het voelt alsof ik vastzit, Sophie. In een kooi die ik zelf gebouwd heb, omdat ik altijd doe wat anderen van me willen.’

‘Wow.’ Sophie ging wat rechterop zitten. ‘Dat klinkt serieus. Maar, eh... waarom doe je dan niet gewoon wat je zelf wilt?’

Isabelle lachte, maar het klonk bitter. ‘Omdat ik niet eens weet wat ik zelf wil. Mijn ouders, en zelfs jij, hebben altijd zo’n duidelijk idee van wie ik ben, maar... ben ik dit wel? Ik weet het niet precies. Ik voel me onrustig. Graag zou ik de wereld nog willen zien voordat ik mee word genomen in de sleur van het leven. Ik ben nu nog jong en kan gaan en staan waar ik wil.’

Sophie keek haar vriendin nadenkend aan. Haar ogen gleden over Isabelle heen.

Isabelle vroeg zich af of Sophie het magere, ranke lichaam zag dat ze die ochtend zorgvuldig had verborgen onder een wijde trui. Of viel dat niet op en keek ze naar haar lange bruine haren die in een ingewikkelde strakke vlecht over haar schouder vielen?

‘Dus,’ zei Sophie, ‘als ik het goed begrijp, wil je... iets anders? Iets onverwachts?’

‘Misschien.’ Isabelle liet haar schouders zakken. ‘Ik weet alleen niet waar ik moet beginnen.’ Ze stond op en begon te ijsberen. ‘Ik heb altijd het gevoel gehad

dat mijn leven een soort voorgeprogrammeerd pad volgt. Alles is altijd zo logisch, zo lineair.'

Ze had haar diploma behaald, zoals het hoorde. De volgende stap? Een baan bij haar vader op de zaak, een eigen plekje om te wonen en dan, als ze eenmaal 'gevestigd' was, zou ze verdergaan met het vinden van een partner, trouwen, kinderen. Het was alsof ze vastzat. Na jaren van volgen, voelde het steeds minder als haar eigen keuze.

Al vanaf jonge leeftijd was Isabelle altijd de gemakkelijke leerling geweest. Alles wat van haar werd gevraagd deed ze, zonder veel moeite. Ze was een 'goede' dochter, een 'goede' leerling, iemand die altijd leek te weten wat de maatschappij van haar verwachtte. Toch had ze nooit het gevoel gehad dat ze echt leefde. Het was altijd een soort platgetreden pad dat ze volgde. Een pad dat recht voor haar uit leidde, zonder verrassingen, zonder obstakels. En ergens, diep vanbinnen, voelde ze dat ze veel meer te bieden had, dat haar leven veel meer zou kunnen zijn dan alleen een verzameling van doelen die ze bereikte zonder dat ze daar ooit echt om vroeg.

'Wat als ik alles achterlaat? Wat als ik niet de gebruikelijke route volg, maar een andere, onbekende weg insla?' De gedachten gingen als een wervelwind door haar hoofd.

'Wat bedoel je? Je kunt toch niet zomaar alles achterlaten? Al zou ik het wel begrijpen.' Sophie glimlachte.

Met een zucht plofte Isabelle neer in de bank. 'Ik weet het gewoon even niet, maar het komt wel goed.'

‘Dat mag ik hopen. Als je maar niks gek in je hoofd haalt.’ Sophie kroop tegen haar schouder aan.

In de weken die volgden werd het steeds moeilijker om haar gedachten op iets anders te richten. De stad, haar ouders, de vriendschappen die langzaam maar zeker steeds voorspelbaarder waren geworden. Ze waren niet genoeg. Er moest iets anders zijn, iets groters. De wereld moest groter zijn dan dit kleine, veilige leven dat ze leidde.

Ze begon haar plan in stilte uit te werken, elke dag een beetje meer vastberaden, elke dag met het gevoel dat de vrijheid steeds dichterbij kwam. Eerst zou ze haar spullen verkopen. Het leek een beetje beangstigend, maar ze zou het doen. Ze zou haar appartement opzeggen, haar meubels verkopen, de boeken die haar ouders haar hadden gegeven voor haar verjaardag, en zelfs een deel van haar kleding. En dan, als alles op orde was, zou ze de stap zetten en was er geen weg terug. Een camper. Een tweedehands exemplaar, dat was het meest praktische. Ze wilde niet afhankelijk zijn van anderen; ze wilde niet dat iemand haar vertelde wat ze wel of niet kon doen. Ze wilde geen vaste plek, maar vrijheid.

Isabelle verloor zich steeds verder in haar plan. Het leek alles wat ze ooit had gewild. Ze zou gaan reizen, naar plaatsen waar niemand haar kende, waar niemand haar vroeg waarom ze deed wat ze deed. Ze zou zichzelf herontdekken. Misschien zou ze de antwoorden vinden die altijd ontbraken, de antwoorden waar ze naar zocht sinds haar tienerjaren. Wat wilde ze nu echt? Wat wilde ze worden als er geen verwachtingen meer waren?

Het kopen van de camper gaf een gevoel van overwinning. Het was een oude Volkswagen bus, een model uit de jaren tachtig, met een beetje roest op de zijkanten, maar het had zijn charme. Het was haar eigen kleine wereld, een plek waar ze kon ontsnappen aan alles wat ze had gekend. De motor had een karakteristiek geluid en de gele verf was wat verwaagd, maar ze was vastbesloten dat dit het voertuig zou zijn waarmee ze de wereld zou veroveren.

Ze stelde zich voor dat ze door de bergen reed, over slingerende bergwegen, terwijl de zon op haar gezicht scheen. Dat de wind door haar haren streek terwijl ze over kronkelende wegen reed, zonder plan, zonder verplichtingen. Alleen de open weg. De camper zou haar alles geven. Ze zou haar vrijheid vinden in de verstillings van de natuur, in de onbekende dorpen die ze zou doorkruisen, in de gesprekken die ze met vreemden zou voeren.

Isabelle had afgesproken met Sophie. Samen zaten ze aan een tafeltje in het café. Sophie vertelde volop verhalen over haar laatste spontane escapades.

Isabelle luisterde half terwijl ze in haar cappuccino roerde, haar gedachten bij de camper die nu veilig op de parkeerplaats stond.

‘Je bent zo stil,’ zei Sophie opeens, haar ogen vernauwd. ‘Wat is er met je aan de hand?’

Isabelle schrok op. ‘Wat? O, niets. Gewoon... aan het nadenken.’

Sophie trok een sceptisch gezicht. ‘Waarover? Je kijkt alsof je iets verbergt.’

Isabelle lachte nerveus. ‘Nou ja, misschien een beetje.’

Sophies ogen begonnen te glimmen. ‘Heb je een geheim? Oké, vertel. Wat heb je gedaan? Heb je een tatoeage genomen? Een kitten geadopteerd? Wacht... je hebt een geheime crush!’

‘Nee, nee, en nee,’ zei Isabelle, haar wangen plotse-
ling warm.

‘Oké.’ Sophie sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik geef je tien seconden voordat ik het uit je trek.’

Isabelle zuchtte diep, haar hart bonzend in haar borst. Ze wist dat Sophie niet zou ophouden totdat ze iets vertelde. Misschien was dit het moment.

‘Goed, maar beloof dat je niet helemaal gek wordt.’

‘Geen beloftes,’ zei Sophie met een grijns.

‘Ik... ik heb een camper gekocht.’

Sophies mond viel open. ‘Een camper? Wat? Jij?’

‘Shhh!’ siste Isabelle, terwijl ze om zich heen keek om te zien of iemand hen hoorde. ‘Niet zo hard!’

‘Sorry, maar wat bedoel je met een camper? Waarom? Wanneer? Hoe?’ Sophie schoof naar het puntje van haar stoel, haar ogen groot van opwinding.

Isabelle haalde diep adem. ‘Ik heb hem een paar weken geleden gekocht. Ik... ik voelde gewoon dat ik iets moest veranderen. Iets voor mezelf moest doen. En toen zag ik die advertentie, en het voelde alsof het nu moest gebeuren.’

‘Oké, maar een camper?’ Sophie leek zowel verbaasd als ongelooflijk trots. ‘Wat ga je ermee doen? Ga je reizen of zo?’

‘Ja,’ zei Isabelle zachtjes, terwijl ze haar handen om haar kopje klemde. ‘Ik denk erover om een wereldreis te maken. Gewoon weg van alles. Geen schema, geen verwachtingen. Alleen ik en de wereld.’

Sophie staarde haar aan, sprakeloos voor het eerst in lange tijd. Toen sprong ze op uit haar stoel. ‘Dat is het meest briljante wat ik ooit heb gehoord!’

Isabelle schudde haar hoofd, terwijl Sophie haar omhelsde. ‘Het is niet briljant, het is gek. Ik heb het nog aan niemand verteld. Zelfs mijn ouders weten het niet. Ze zouden me waarschijnlijk proberen tegen te houden.’

‘Laat ze maar proberen,’ zei Sophie vastberaden. ‘Dit is jouw leven, Isabelle. Jij verdient dit. En eerlijk? Ik ben zo trots op je.’

Isabelle glimlachte, een warme golf van opluchting trok door haar heen. Ze had misschien niet alles uitgedacht, maar voor het eerst voelde het alsof ze echt aan het leven was begonnen.

Isabelle was nog maar net begonnen aan het uitleggen van haar plannen, of haar moeder schoot uit haar stoel. ‘Ben je wel goed bij je hoofd?’ Haar stem was scherp, hoog en trillend, vol ongeloof en een tikje paniek. ‘Een vrouw alleen, met een camper? Dat is toch vragen om problemen! Heb je al die verhalen niet gelezen? Over vrouwen die beroofd worden, of erger.’

De woonkamer, normaal een rustige en vertrouwde plek, voelde plots benauwd aan. Isabelle keek van haar moeder naar haar vader, hopen op iets van steun. Maar hij zat roerloos in zijn stoel, zijn vingers gevouwen onder zijn kin. Zijn gezicht, gewoonlijk een bron van kalmte, stond strak. De frons in zijn voorhoofd en de gespannen kaak zeiden genoeg.

Na een stilte die langer duurde dan Isabelle prettig vond, zei hij: ‘We maken ons zorgen, Isa. Niet alleen over wat je op de weg tegenkomt, zoals ongelukken of diefstal. Maar ook over... mensen. Mensen die niet altijd het beste met je voor hebben. Die je kunnen misleiden of kwaad willen doen.’